

Немигнала цѣла нощъ, вече на 17. май четата се намирала между Борованъ и Баница, кждѣто се завързало първото сериозно сражение.

На 18. при зори, нашитѣ хора почивали 5—6 километра подъ Миленѣ камъкъ. Враца не била далече. Разведрени малко отъ лѣхътъ на балканския вѣтъръ, успокоени за мигъ, че неприятелътъ се изгубилъ или избѣгалъ, изплашенъ отъ тѣхъ, пораснали крилѣтъ на момчетата и обърнали очи къмъ западъ. Нѣкакъвъ пушекъ се дигалъ, и шумъ се зачувалъ: „нашитѣ, нашитѣ идатъ!“ се разнесло отъ уста на уста. Самъ поетътъ, съ Войновски, прѣживѣлъ минутна иллюзия, горчива отсетнѣ като вѣка измама, че Враца е дигнала своитѣ баталиони, иде да се присѣдини къмъ нашитѣ юнаци, за да нанесатъ неочакванъ ударъ на врагътъ. Hélas! не борцитѣ за свобода се показали, а нейнитѣ джелати, орждията на тиранията.

Двѣ-три атаки тоя день изтикали четата горѣ по Миленѣ камъкъ, къмъ който тя насочвала своето движение, като по-сигурна стратегическа позиция.

II.

На 18. май вечерята, слънцето хвърляло послѣднитѣ лъчи по остритѣ върхове на Балкана, когато нашитѣ хора се разпрѣснали по рамѣнѣтъ на Миленѣ камъкъ. Ударилъ единъ лѣхъ отъ миризъ на горски здравецъ и сѣнка отъ надежда. Побили лактѣ въ каменна постелка, опрѣни грѣбъ въ грѣбъ — посѣднали на почивка, да отморятъ изтощени мишци — момцитѣ приказвали за утрѣшния день, който ще ги завари може би не сами. Поетътъ, близо до чувствата на четата, както майка до пощевкитѣ на своя първенецъ, побилъ погледъ татъкъ, къмъ Враца, и единъ тъменъ облакъ миналъ прѣзъ мисълта му. Ботйовъ съзнавалъ своя дългъ къмъ живота на 200 човѣка, къмъ иллюзиитѣ на България, но прѣдчувству-